Mastroianni Marcello (1924-1996) :)

Uznávaný taliansky herec. Účinkoval v niekoľkých úspešných filmoch svojho priateľa, režiséra Federica Felliniho. Pred kamerou rád spolupracoval s herečkou Sophiou Lorenovou.



Marcello Mastroianni, v obnosenom hnedom svetri a papučiach sa šuchce po miestnosti a zalieva si horúcou vodou šálku bazalky. „Nie je to nič extra, ale je to veľmi zelené a veľmi to vonia. Mám rád tú vôňu, vonia to mladosťou," hovoril do kamery televíznej stanice Arte. Pár dní pred vlastnou smrťou. Zomrel 19. decembra 1996. Jeden z najslávnejších talianskych hercov sa dožil sedemdesiatdva rokov.

Románsky milovník 70. rokov vzrušoval davy žien. „Všetky sme si mysleli, že je ľahké ho zviesť," spomínala Gina Lollobrigida na nakrúcanie filmu *La Loi*. „Marcello sa každý večer záhadne vytratil a ráno s úsmevom vkrádal na nakrúcanie." V knihe Enza Biagiho *Krásny život* (La Bella Vita) sa ale Mastroianni predstavuje ako nesmelý, nepekný chlapec, ktorý mal v živote a láske šťastie. „Mal som drobnú hruď a dve vtáčie nožičky. Dnes mám obyčajnú, anonymnú tvár a takú má takmer každý taliansky vidiečan. Fajčím šesťdesiat cigariet denne, pijem ako špongia a moje záujmy nie sú vôbec zaujímavé." Za štyridsať rokov odohral asi 150 filmových rolí a The New York Times o ňom napísali, že „je mužom, ktorý urobil apatiu neodolateľnou".

Narodil sa 28. septembra 1924. Vyrastal v Turíne a Ríme, cez vojnu pracoval ako technický kreslič vo Florencii. Podarilo sa mu utiecť z nemeckého pracovného tábora a ukrýval sa na povale domu v Benátkach. Po vojne bol úradníkom, čo každý večer vystupuje na javisku univerzitného klubu. Tam ho objavil režisér Luchino Visconti.

Sláva prišla s Federicom Fellinim a jeho filmom *Sladký život*. Helikoptéra unáša vysoko nad Rímom mohutnú sochu Krista, v neďalekej sprievodnej helikoptére sedí novinár Marcello (Marcello Mastroianni) a z výšky veselo flirtuje s kráskami oddychujúcimi pri bazéne na streche akejsi vily. Stroje revú, vrtule víria vzduch a tiež divákove pocity: na povrchu život plynie bohémsky, ale súčasne akoby sa dialo niečo desivé: z Večného mesta, ktoré vo svojej nezávislej vatikánskej štvrti hostí pápeža, je ako uväznený manekýn odtiahnutý neodmysliteľný kamenný symbol – Kristus. Je to metafora pocitu, že niečo podstatné vytrhli zo základu, z podstavca.

Sladký život bol začiatkom doživotného priateľstva Mastroianniho a Felliniho. „Marcello - to som vlastne ja," vyhlásil režisér. Prišli ďalšie filmy: v roku 1961 snímka *8 a 1/2*, neskôr *Roma, Mesto žien* či *Ginger a Fred*. Felliniovské postavy, navonok suverénne aj samoľúbe, sú vlastne len labilné a neisté. Úspešný bulvárny novinár v tmavom obleku s bielou košeľou rozpráva o kariére spisovateľa, ale v skutočnosti už na nič nečaká: upadol do pasce luxusného a povrchného života.

Okrem Felliniho filmov hral Mastroianni úspešne v dielach Ettore Scolu, Vittoria de Sicu, Nikitu Michalkova, v Altmanovom *Pret-a-porter* či v Antonionioho *Par dela des nuages*. Často ho obsadzovali do úloh nekomplikovaných temperamentných milencov, zmätených a ľahkomyseľných vo vzťahu k ženám. Alebo ho štylizovali do postáv hrdinov, z ktorých cítiť flegmatizmus a pohodlnosť. „Vždy som musel bojovať so svojou vrodenou lenivosťou," hovoril Mastroianni.

V 80. a 90. rokoch sa pohyboval aj v divadle, v Paríži a v Benátkach. Verejnosti sa naposledy ukázal na festivale v Cannes, kde prišiel uviesť jeden zo svojich posledných filmov, *Tri životy a jediná smrť*. Bol už unavený, ale chcel presvedčiť, že sa stále vie smiať. „Prečo chcete, aby som hovoril o herectve? Prečo nemôžem hovoriť o zubároch?" pýtal sa novinárov.

Sophia Lorenová, s ktorou hral v dvanástich filmoch a s ktorou podľa filmových historikov vytvorili klasický taliansky pár, tvrdí, že ich partnerstvo bolo také dokonalé, že svoje výstupy vôbec nemuseli skúšať. Scény z filmov ako *Manželstvo po taliansky*, *Včera, dnes a zajtra* tiež núkali špekulácie o romanci, ale Mastroianni ich

Copyright © 2013 - 2026 Encyklopédia poznania

chladne popieral. „O tých najintímnejších, najtajnejších veciach nikdy hovoriť nebudem. Ani o tých, ktoré neboli," vyhlasoval.

Pokiaľ ide o fakty, bol úprimný: v roku 1950 si vzal herečku Floru Carabellovú, s ktorou mal dcéru Barbaru. Nechcel sa s ňou rozviesť, hoci mal niekoľko ďalších mileneckých vzťahov s inými herečkami, napríklad s Faye Dunawayovou či Marthe Kellerovou. Koncom 60. rokov odišiel ku Catherine Deneuveovej a v roku 1972 sa im narodila dcéra Chiara.

Pri smrteľnej posteli v jeho parížskom byte boli Catherine Deneuveová a Michel Piccoli, dcéra Chiara. Na druhý deň rímsku fontánu di Trevi, kde sa v nezabudnuteľnej scéne filmu *Sladký život* objíma s Anitou Ekbergovou, zahalili čiernym súknom.

Copyright © 2013 - 2026 Encyklopédia poznania